

tillod jeg mig at sige i Gaar, at der er et Misforhold til Stede mellem den Pris, man er nødsaget til at tage, hvis man ønsker at skaffe denne By nye Lejligheder og derved hindre Bolignøden, og den Pris, Lovgivningen skruer Lejligheden ned til ved Foranstaltninger som denne og andre. Paa den ene Side af Gaden betaler man 27 Kr. for den samme Lejlighed, som man paa den anden Side betaler 50 Kr. for. Endvidere udtalte jeg, at dette er et vanskeligt Problem, og denne Lov bidrager ogsaa til at forøge Vanskelighederne, men dette Problem maa løses, og det løses, sagde jeg i Gaar, ikke alene ved Tvang, man maa ogsaa give Livet og Udviklingen noget af det, der tilkommer det og den; vi er nødsagede til her at regne med, at Forholdene maa ordnes paa en saadan Maade, at det overhovedet bliver muligt at komme igennem disse Vanskeligheder for dem, der har med Ejendomme at gøre. Jeg sagde, at Sagen kunde ikke ensidigt klares ved en Lovgivning som denne. Derimod gjorde jeg mig ikke saa klog, at jeg mente at kunne bringe Forslag frem til Løsningen, men jeg pegede paa Vanskeligheden. Jeg vil for Resten sige, at jeg er godt bekendt med, at fremragende Socialdemokrater foruden mange Radikale, jeg har talt med om dette Spørgsmaal, ganske deler denne min Opfattelse, at her er der en Cul-de-sac, som man kører ind i, og som det bliver nødvendigt paa en eller anden Maade at snitte sig ud af, for saaledes som Tilstanden er i dette Øjeblik, er den ganske usund og urimelig.

Hvorledes man bygger i Øjeblikket for overhovedet at kunne klare sig ved at tage den dobbelte Leje, har jeg faaet et ganske godt Eksempel paa ved en Notits i Dag i Regeringens Hovedorgan her i Byen, der omtaler, hvad der er sket forleden Aften i Borgerrepræsentationen. I denne Notits, der er ganske oplysende, staar der: I Borgerrepræsentationens lukkede Møde i Aftes vedtog man foruden Skattelempelser at yde Støtte til et Prioritetslaan paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til Opførelse af en stor Beboelsesbygning paa en Karré, der begrænses af Hollænderdybet, Kongedybet, Norgesgade og Syvengsgade. Der bliver 168 2- og 3-Værelsers Lejligheder, som kommer til at koste henholdsvis 550 og 750 Kr. Altsaa, det offentlige yder Skattelempelser, det offentlige yder Laan, man faar alle sine Betingelser helt anderledes end de, der sidder med Ejendomme i dette Øjeblik, har, og trods dette er man oppe paa omtrent 100 pCts

Forhøjelse af Lejen. Dette er et Misforhold; det slipper man ikke udenom, og enhver, der kender noget til Ejendomsadministration — selv kender jeg noget til det, ikke saa meget som Hr. J. Chr. Jensen, der er helt Grossist i det, men noget kender jeg til det — maa vide, at hvis man ikke i denne som i andre Forretninger regner med et vist Forhold mellem Indtægt og Udgift, gaar man bag af Dansen. Og det har holdt meget haardt at holde Byggeselskaberne oppe, det har ved Lejlighed været meget vanskeligt. Det synes, som om Hr. J. Chr. Jensen har været ubekendt med dette før, det er et Vidnesbyrd om, at han ikke har sat sig rigtigt ind i det, for der har ved Lejlighed været meget betydelige Vanskeligheder til Stede, naturligt forklarlige Vanskeligheder, som netop hidrører fra, at for Øjeblikket er det — naar man overhovedet ikke er inde paa Jobberi, men paa rationel Ledelse af Huse — ofte alt andet end en let Situation at klare de Skær, man er udsat for.

Jeg slutter mig ganske til Hr. Slebsagers Bemærkninger om den mærkelige Sammenligning, Ministeren drog mellem at anbringe sine Penge i Kreditforeningsobligationer og i Huse. Der er Forskel paa at anbringe sine Penge i første Prioritet i en Ejendom, og at have sine Penge, som Hr. Slebsager bemærkede, placeret oppe i Skorstenen; der er med den sidstnævnte Anbringelse forbundet en Risiko, som er ganske uomtvistelig. Det er der for øvrigt altid, naar man ofrer Penge i det private Initiativs Tjeneste; og Forklaringen paa, at de, der ofrer Penge i det private Initiativs Tjeneste skal have mere end Bankrente, ligger netop i Risikomomentet, og Risikomomentet er ikke alene det Spørgsmaal: hvor meget man kan faa i Overskud af sin Ejendom, hvorvidt dette Overskud er ens i Aar og forrige Aar — det Eksempel, jeg nævnede i Gaar, androg 2'000 Kr., — og derefter en Undersøgelse af, hvor meget de 2'000 Kr. er værd i 1918 i Sammenligning med, hvad de var værd i 1914. Men det er ogsaa det store Spørgsmaal, at naar Konjunkturerne falder igen, saa sidder Husværterne, Husejerne med den hele samlede Risiko, og hvis man i en Husforretning som i en Bladforretning ikke regner med, at der er Konjunktursvingninger, som bevirker, at man paa et vist Tidspunkt maa have mere ind for at kunne klare Skærene paa et andet Tidspunkt, saa er man en daarlig Husvært og en daarlig Bladmand. Det skal man regne med, baade i den ene og den anden